

Kimmo Mannerkorpi

The Infected

Tartunnan saaneet

THE INFECTED
Tartunnan saaneet

Kimmo Mannerkorpi

The Infected

Tartunnan saaneet

© 2014 Kimmo Mannerkorpi

Uusittu 1. painos © 2016 Kimmo Mannerkorpi

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-286-907-4

Luku 1 – Viikkokisat

-“If finished, show clear, hammer down and holster! Range is open!” Ratamestari huutaa kuuluvalla äänellä.

Taas yksi ampumasuoritus takana. Mitenkähän nyt meni? Olisi pitänyt käydä useammin harjoittelemassa. Ampumattomuus näkyi selvästi suorituksessa, vaikkakin tuntuikin että suoritus parani stage stagelta. Silti, ei mennyt niin kuin piti. Liian hidas, eikä osumatkaan olleet kuin vuosi sitten. Onneksi seuraaviin kisoihin on pari viikkoa aikaa, niin ehtii hieman harjoitella ja täydentää varastoja tulevaa kautta ajatellen.

-No miten meni? Tuliko paljon ”missejä”? Jack huikkasi paikkarin suuntaan...

-Heilureissa meni jokunen ohi mutta muuten ihan kohtalaisesti, paikkari totesi hien helmeillessä otsallaan merkitessään osumiani ylös.

Kevät Etelä- ja Pohjois Carolinan rajan tuntumassa, kuitenkin Etelä-Carolinan puolella, lähellä kansallispuistoja, oli jo pitkällä ja lämpötila jatkoi nousuaan päivä päivältä. Kesästä olisi tulossa taas kuumin miesmuistiin. Ei siis ihme että upottavassa hiekassa ja auringon armottomassa paahtessa, pelkkä kävely ampumamontuilla sai hien pintaan jokaiselta.

Urheilujuomaa ja mitä kukin nyt joi janoonsa, kului litrakaupalla. Onneksi sentään painavat patruunalaatikat kevenivät mitä pidemmälle ammunnat eteni. Jotain helpotusta sentään. Luojan kiitos että tuli otettua 9-millinen mukaan niin ei tarvinnut .40 kaliiperin hylsyjä etsiä pehmeästä hiekasta jälleenlatausta varten. Vaikka kyllähän tuota jotkut 9-millistäkin itse latailivat.

Mikähän siinä oli että aina kun lähti montuille – seuran rataa yleisesti kutsuttiin vain montuiksi, sisältäen useita erilaisia ampumataskuja – ampumaan, niin sää suosi paahtavalla auringolla ja lähes aina pilvettömällä taivaalla? Mikäpä siinä, olihan tuohon jo 12 vuoden ammutaharrastuksen aikana tottunut. Isot ja äkäiset paarmat olivat alituisia seuralaisia ja näkyipä silloin tällöin myös käärmeitä. Niskaan ropisevat luodin kappaleet jota säestivät pään ylitse lentävät kimmokkeet toivat oman lisämausteensa myös. No, enää ei noita kimmokkeita ihan samalla tavalla lennellyt. Ei enää sen jälkeen kun joku heikkohermoinen armeijan viskaali oli ollut viereisellä kivääriradalla ja melkein laskenut housuihinsa kun kuuluu lensi korkealta yli komeasti ääntä pitäen. Oli sekini – siihen melkein loppui ampumaharrastus kokonaan. Alkoi monet vallinkorotukset ennen kuin armeijan herrat olivat tyytyväisiä. Mikä lie kirjoituspöytäupseeri ollut kun noin säikkyi kimmokkeen ääniä? Mokomakin vellihousu! Muutenkin koko asia ärsytti. Mikseivät ne pysyneet siellä varuskunta-alueella? Pitikö sitä nyt tänne vanhalle armeijan ampuradalle tulla kun oli parempiakin

olemassa? Paikalliset ampumaseurat olivat jo pitkään yrittäneet saada hallintaansa palasen tätä mitä mainiota hiekkakangasaluetta, joka soveltui mitä erinomaisimmin erilaisille ammuntalajeille. Olipa täällä järjestetty useita paikallisia ja jopa yhdet MM-kisatkin niin haulikkolajeissa kuin myös IPSC-practical seuramme puolesta. Armeijan sekoilujen takia ammunnan harjoittelu oli vaikeutunut huomattavasti. Milloin oli koko alue suljettuna ja milloin sääntöjä muutettiin jonkun oikkujen mukaan. No, onneksi nyt näytti hieman valoisammalta ja ainakin toistaiseksi ammundamahdollisuudet olivat turvatut.

-Hei Pete! Vieläkö meinasit niitä patruunoita hankkia? Saitko jotain tarjousta siitä isommasta tilauserästä vai miten se nyt meni? Huusin vanhan harrastuskaverin perään joka jo käveli kohti turva-aluetta pakatakseen varusteitaan.

-Joo! Sain uuden tarjouksen, tosin hieman isommasta erästä. Siinä kpl-hinta kuitenkin pysyy aika samana, ehkä sentin halvemmalla saisi per patruuna.

-Ok. No paljonko sitten meinasit ottaa? 9-millistä? .40 kaliiperin? Vai molempia? Jack kysyi Peteltä.

-No – ainakin sitä 9-millistä otan. Jos yrittäisi vähän aktiivisemmin käydä ja ottaisi tuon harjoittelun taas tosissaan... En tiedä, kai sitä täytyy jokunen tuhat ottaa? Mutta paljonko? Mites itse? Pete vastasi leukaansa raapien.

-Niin no... nii... no perkele! Ei kai se ihmettelemällä miksikään tule! Jos nyt ainakin 5000 ottaisi sitä 9-millistä? Ainakin? Vai? Jack vastasi hieman kärsimättömänä. Aina sama juttu. Paljonko sitä raskisi patruunaa ostaa? Harrastusvälineitä kun oli vuosien varrella kertynyt jo toistakymmentä ja niihin jos kaikkiin meinasi patruunoita hommata niin kalliiksihan se tulisi. Perkele sentään taas tätäkin... Onneksi kotonakin on vielä jotain jäljellä mutta silti – pakkohan sitä on varastoja taas täydentää.

-No joo. Jotain tuollaista vähän itsekin ajattelin. Varmaan vähintään 10 000 patruunaa sitä 9-millistä täytynee yhteensä ottaa jos meinaa sitä alennusta saada, Pete ääneen mietiskeli. -Otatkos muuta kuin tuota ysiä? Meinaatko itse ladata mitään? Pete vielä jatkoi.

-Jaa, kai sitä täytyy rynkyn patruunaakin ottaa... niin ja .45 ja .357 Magnumia myös. Jack mutisi puoliääneen.

-Entäs haulikkoon täyteisiä, IPSC:iä ajatellen? Niin ja entäs metsästykseseen, haulikon ja lintukiväärin patruunat..? Entäs kiekkopatruunat haulikkoon? Siihen 22:seen et kai kuitenkaan tarvi paukkuja ottaa? Entäs... Pete luetteli vauhtiin päästyään.

-Ole nyt saatana jo hiljaa! Millä rahalla minä nyt kaikkiin panoksia ostelen, keskeytin Peten tyyli. Oikeassahan tuo tietysti oli. Kaikkia olisi tarvinnut kun oli aseilla niin monta eri käyttötarkoitusta. Tosin ei viime aikoina ole paljon jaksanut eikä ehtinyt käydä ampumassa. Samaten on

aseiden huolto jäänyt ihan retuperälle. Ihan hävettää kun on niin huonosti aseista huolta pitänyt. Varusvyötä ja asetta tarkistaessa ja pakatessa takaisin laukkuun turva-alueella, päätin pyhästi että heti kotiin mentyäni, tai ainakin heti tulevana viikonloppuna, kävisin kaikki aseet läpi ja huoltaisin ne kunnolla. Näin lupasin itselleni.

-Jokos olet valmis? Lähdetäänkö jo takaisin autoille päin?
Jack kysyi Peteltä lepyttelevään sävyyn.

-Kai tämä tässä. Mitäpä sitä loppuryhmän ampumisia seuraamaan. Joutaahan täältä jo, Pete vastasi vielä selvästi apeana.

Autoille mennessä tulin ajatelleeksi miten kauan olin Petenkin jo tuntenut ja näitä samoja paikkoja koluttu melkein säässä kuin säässä. Kyllähän tuo tiesi etten mitään tarkoittanut vaikka vähän tiuskahdinkin. Ikäeroa meillä oli kymmenkunta vuotta vaikka sitä ei heti päällepäin olisi uskonutkaan. Olihan sitä itselle tietysti tullut hieman painoa lisää kun oli aktiiviurheilun lopettanut aikoinaan.

-Jack! Halooo! Earth to Jack! Kuuletko sinä mitään? Pete huuteli.

-Mmm... Mitä? Jack kysyi havahtuen.

-Oletko okei? Pete kysyi.

-Joo. Olin vain mietteissäni. Tuota... joo katsotaan se patruunatilaus loppuun. Otan kaikkiin aseisiin jotain. Mitäpä niillä tekee jos ei patruunoita ole, totesin sovittelevasti vaikka edellinen patruunanhakureissu kummitteli vieläkin.

-No jos olet tosissasi, niin mikäpäsiin. Laita minulle lista vaikka sähköpostilla niin laitan sinun osasi tilaukseen mukaan, Pete vastasi selvästi ilahtuneena.

-Mistäs muuten aiot tilata? Siitä ei ollutkaan vielä puhetta, utelin Peteltä.

-No "Gun Cornerista" tuli paras tarjous. Olisihan sitä paikalliselta tukkurilta voinut muuten ostaa mutta eihän tuo oikein ole halukas myymään muuta kuin liikkeille. Sen verran kuitenkin sain tietää että vasta on tullut parikin isompaa lähetystä patruunoita ja olisi kuulemma ollut eri asemallejakin saatavilla. Hittoako tuo niitä minulle mainostaa kun ei niitä kumminkaan myy. Jälleenmyyjät vetää niin paljon välistä että ei taida ihan heti olla kiinnostusta uusia aseita ostaa, Pete manasi.

-Jaa... – vieläkö sillä on se sama konttikonttori siinä pihassa, keskeytin Peten vuodatuksen.

-Joo, vieläpä vielä. Ei taida muut tilat kiinnostaakaan kun periaatteessa vain jälleenmyyjille myy, Pete pudisteli päätään.

-Siinä kun joku epärehellinen tajuaisi mitä pihassa seisoo niin kauankohan menisi ennen kuin kontit olisi putsattu, naureskelin samalla päätä pudistaen.

-Niinpä! Nyt ollaan asian ytimessä, Pete hekotteli.

Hyvä tyyppi tuo Pete. Se oli jo monta vuotta ollut metsänvartijana ja hoiteli siinä samalla sitten riistanvartijan tehtäviä läheisellä luonnonsuojelualueella. Pete olikin mitä mainioin metsästyskaveri. Se kun tunsu luonnonsuojelupuiston laajat alueet kuin omat taskunsa. Harvemmin tultiin ilman saalista takaisin. Hyvä tyyppi totta tosiaan. Paljon ikäistään kypsempi vaikka kyllähän kolmikymppinen jo on yleensä jonkin verran elämää nähnyt ja kokenut. Itse nelikymppisenä tunsu joskus olevansa jo liiankin vanha. Ehkä se johtui vain rapistuneesta kunnosta vaikka totta puhuen viimeiset pari vuotta olivat olleet hyvinkin raskaat. Siinä oli oman terveyden hoito jäänyt kokonaan, Jack mietiskeli ja vaipui omiin mietteisiinsä noustessaan autoonsa...

Luku 2 – Unelma

-Sara! Joko mennään? Onko tytöt jo valjaissa – Tara, Nata? Niin paitsi Natalle autopanta ettei se taas syö valjaita poikki! Se pikku tyhmyri... Jack huusi Saralle.

Tytöt – kaksi aivan mielettömän suloista ja rohkeaa Itä-Siperian Laika narttukoiraa. Oli aivan uskomatonta että koirat saatiin hankittua kaukaa Suomesta tänne Etelä-Carolinaan. Siinä auttoi Jackin ja Saran sukujuuret jotka olivat peräisin kaukaa Suomesta. Molempien isovanhemmat olivat aikanaan tulleet 20-luvulla Amerikkaan kuten niin monet muutkin siirtolaiset tuohon aikaan. Ajat olivat silloin kovat ja ihmiset liikkuivat paremman elämän toivossa ympäri maailmaa – jahdaten unelmaa jostain paremmasta.

Kaukaisten sukulaisten avustamana löytyi lopulta kennel kaukaa Suomen Lapista, paikasta nimeltä Posio, joka oli erikoistunut kasvattamaan Itä-Siperian Laikoja suurriistan metsästykseseen. Kennel oli menestyksekkäästi kasvattanut koiria ja sekä kennel että sen lukuisat koirat olivat vuosi toisensa jälkeen saavuttaneet kansainvälistä menestystä monissa eri kilpailuluokissa. Koirat olivat kennelin ylpeys ja ne olivat esimerkittäisiä yksilöitä suurriistakoiriksi ja oli yleisessä tiedossa että ne toimivat kaiken riistan koirina.

Pitkien neuvottelujen jälkeen kaupat kahdesta narttukoirasta tehtiin ja kennelin ja suomalaisten sukulaisten avustuksella koirat saatiin turvallisesti matkaan kohti Pohjois-Amerikkaa ja Etelä-Carolinaa.

Jack muisteli hymyssä suin sitä hetkeä kun lähdettiin Saran kanssa lentokentälle vastaanottamaan pieniä pörröisiä pentuja. Ne olivat juuri matkanneet liki vuorokauden ja olivat silminnähden ihmeissään, kun ne

katselivat meitä kuljetushäkeistään suurilla uteliailla silmillään. Häkin ovien auetessa ne hakivat turvaa toisistaan, mutta ei aikaakaan kun uteliaisuus voitti ja pennut lähtivät yhteistuumin varovasti hoippumaan ulos häkistä kohti Saraa, joka houkutteli niitä makupaloilla. Voi sitä näkyä! Kävely oli vielä rauhoittavien lääkkeiden takia vielä hoippuvaa ja hoipertelevaa. Pentujen suhteettomien isot korvat lerppuivat tasaisesti tassujen tahtiin. Se näky painui elävästi mieleen.

Neljä vuotta myöhemmin koirat olivat jo kasvaneet aikuisiksi, hyväkuntoisiksi ja hyvähermoisiksi valioyksilöiksi. Ne olivat jo nuorella iällään kunnostautuneet lukuisilla metsästysreissuilla. Koirat olivat ylittäneet kaikki odotukset ja olivat sopeutuneet Etelä-Carolinan lämpöön, vaikka arktista rotua olivatkin. Niiden mielipuhua oli metsässä kulkemisen lisäksi vedessä polskuttelu. Ne rakastivat vettä ja uimista. Meistä neljästä oli kasvanut tiivis lauma.

Elämä hymyili. Tuntui että kaikki onnistui. Sara oli tyytyväinen työssään maisemasuunnittelijana, eikä Jack itsekään voinut valittaa. Arkkitehdin työssä sai toteuttaa itseään eikä palkassakaan ollut moittimista. Mieluisin työ oli tietenkin ollut oman talon suunnittelu – molempien unelma. Liekö veren perintönä tullut mieltymys puuhun ja hirsirakentamiseen. Talo oli tehty kaksikerroksiseksi mistä alakerta oli rakennettu loivaan rinteeseen. Runko oli kauttaaltaan jykevää hirrestä. Neliöitä talossa oli alle

200 mutta toimiva pohjaratkaisu tilavine kellareineen takasi tilan toimivuuden. Erikoisuuksina oli takkahuoneen baarinurkkaus pokeri- ja biljardipöytineen sekä yläkerrassa oleva kotiteatteri valkokankaineen, HD videotykkineen ja yli tuhannen elokuvan kirjastoineen.

Talon sisäkatto oli avoin ja nousi ylös asti. Yläkerran parvelta avautui näkymä isojen maisemaikkunoiden kautta läheiselle järvelle ja sen takana alkavaan luonnonsuojelupuistoon. Sijainti ei olisi voinut olla parempi. Lähimpään kaupunkiinkin oli matkaa reilut 50 kilometriä.

Lopputuloksen täydensi Saran tekemä maisemasuunnittelu istutuksineen. Olipa pihassa jopa pieni tekolampi johon oli istutettu karppeja. Erilaiset vesilinnut kävivät lammella säännöllisesti vilvoittelemassa ja syömässä. Talo ja sen pihapiiri isoine tontteineen oli kokonaisuutena hyvin hillitty ja se paikoin sulautui täydellisesti ympäröivään luontoon. Lähimpään naapuriinkin oli matkaa liki kolme kilometriä, mikä mahdollisti omassa pihapiirissä jopa satunnaisen ammunnan harjoittelun. Jack oli tarkoitusta varten kaivanut hiekkarinteeseen muutaman metrin mittaisen ampumataskun vanhalla traktorilla joka nökötti autokatoksen vieressä. Traktori oli jo parhaat päivänsä nähnyt mutta se oli aikoinaan tullut hankittua lammen rakentamista varten eikä Jack ollut hennonut luopua siitä.

Jack oli vahvistanut takavallin vanhoilla ratapölkyillä sortuman varalta. Pölkyt myös hyvin pysäyttivät luodit eikä rinteeseen näin päässyt liikaa haitallista lyijyjätettä. Siinä oli hyvä tehdä perusharjoituksia practical ammuntaan ja varastossa odotteli pieni kiekonheittokonekin pihan perälle laitettavaksi.

-No nii... nyt on Katalla sitten autopanta päällä. Valjaat kävin jo viemässä autoon valmiiksi. Sara huudahti ovelta.

-Hyvä. Jokos sitten lähdetään? Vai puuttuuko vielä jotain?, Jack sanoi ja jäi katsomaan Saraa... Miten hänellä olikin ollut niin onnea kun oli Saran saannut rinnalleen. Mitä Sara hänessä näki? Sitä Jack oli miettinyt monesti. Sara oli ensitapaamisesta asti tuntunut tutulta ja turvalliselta – niin kuin olisi aina tuntenut. Kummallista miten asiat joskus vain menevät oikeaa polkua.

Sara oli ollut parikymppinen, urheilullinen ja varsin vetävän näköinen tyttö kun Jack hänet ensi kerran tapasi. Nyt parikymmentä vuotta myöhemmin Sarah oli edelleen upea ilmestys. Sara oli pitänyt huolta kunnostaan ja elänyt muutenkin terveellisesti eikä nelikymppisenäkään näyttänyt päivääkään yli kolmikymppiseltä.

-Mmh... ei, ei minulta ainakaan puutu mitään. Jos itse et tarvitse muuta niin lähdetään vaan, Sara vastasi ja istuutui autoon.

-Ok. Sitten lähdetään. Onhan ovi kiinni ja hälytin päällä?
Jack vielä kysäisi ennen auton käynnistystä.

-On, on... Sara jo hieman kärsimättömänä vastasi.

-Mennään jo että ehditään ajoissa sinne erämessuille.
Saat sinäkin ne patruunat mistä olet puhunut kohta viikon, Sara hoputti.

Jack käynnisti uuden karheen mersun maasturin ja ison V8 koneen matala murina peitti hetkeksi luonnon äänet. Jack oli aina rakastanut autoja ja moottoripyöriä. Oikeastaan kaikkea missä oli jonkinlainen moottori ja mitä lujempaa sillä pääsi sen parempi. Ei Jack mikään hurjastelija ollut mutta osasi kyllä ajaa kovaakin tarvittaessa. Sen verran monet peltoautot oli tullut romutettua nuorena että täytyihän siinä jotain oppiakin. Samoihin aikoihin oli alkanut myös kiinnostus rakenteluun. Ensin viriteltiin mopoja äärimmäisyyksiin asti ja sen jälkeen siirryttiin crossipyöriin ja moottoripyöriin sekä lopulta autoihin. Tosin tuohon aikaan kaikki moottorilla kulkevat olivat muutenkin niin epämääräisen kuntoisia että pakkohan niitä oli rakennella ja korjailla jos niillä mihinkään meinasi päästä. Mikä lie varjelus ollut mukana kun ei koskaan mitään vakavampaa sattunut.

Näissä mietteissä Jack ajoi kotiportista ulos. Taisipa ihan ääneenkin naurahtaa.

-Mitä siinä hirnut? Sarakin havahtui kyselemään.

THE INFECTED – Tartunnan saaneet

Hirrestä rakennettu talo seisoo luonnonkauniilla paikalla, aivan Pohjois- ja Etelä-Carolinan rajan tuntumassa, Yhdysvaltain Georgiassa. Yksinäinen mies laskeutuu talon kellariin, avaa yhden asekaapeistaan... Kellarista kaikuva laukaus rikkoo luonnonrauhan, ajaen linnut puistaan. Kellariin laskeutuu kylmä, ruudintuoksuinen pimeys.

Sairaalan kiireisen arjen rikkoo hätäviestien tulva, ruuhkauttaen faxit täysin, Atlantan CDC:n – tartuntatautien yksikön – lähettämistä tiedotteista. Koomaosaston hoitaja Katrina, on ylityöllistetty. Hänet oli juuri hälytetty auttamaan kiireellisten potilaiden hoidossa, kun raivoisan oloinen potilas hyökkää yllättäen tämän kollegan kimppuun, kesken hoidon.

Laukaukset kajahtavat sairaalan käytävillä, ajaen kaikki läsnäolevat pakokauhun valtaan. Kansalliskaartin saadessa käskyn hyökätä sairaalaan, erään koomaosaston huoneen ovi teljetään kiinni ja lukitaan avaimella – potilaan jäädessä avuttomana sänkyyn...

